

Arrest

nr. 231 394 van 17 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 juli 1994.

Op 6 augustus 2018 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 17 januari 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 27 februari 2019 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische grootvader.

Op 26 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 13 september 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/02/2019 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 15.07.1994

Geboorteplaats: Nador

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische grootvader, de genaamde [A.M.] (RR [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen/ Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. '

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende stukken voor:

- Pensioenfiche op naam van de referentiepersoon voor het jaar 2018 + attest dd. 11/03/2019 van de federale pensioendienst*
- Parentia dd 13/03/2019 op naam van [M.A.]: kinderbijslag*
- Loonfiches op naam van [A.M.A.] van tewerkstelling bij NV [I.] (oktober, november, december 2018, januari, februari 2019,*
- Loonfiches op naam van [A.M.] van tewerkstelling bij NV VM Building [B.B.B.] augustus, september 2018*
- Loonfiches van tewerkstelling bij [G.A.] op naam van [A.M.] januari, oktober, november, december 2018, februari 2019 (weekcontracten)*

Met de bewijzen van de bestaansmiddelen van een derde persoon, met andere woorden de voorgelegde loonfiches en het attest kinderbijslag kan er geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Arrest RvS nr. 232.612 d.d. 20.10.2015).

Wat wel in aanmerking kan worden genomen is het pensioen van de Belgische referentiepersoon ten bedrage van 906,84€/maand en het vakantiegeld van 769,80 euro, hetzij 64,15 euro per maand.

Deze bestaansmiddelen zijn stabiel en regelmatig, echter niet voldoende gezien het overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 om 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dient te gaan, hetzij 1505,78 euro.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient er, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftanalyse te worden gemaakt. Er is daartoe expliciet opgenomen op het aanvraagformulier, de bijlage 19 ter Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden'. Betrokkene heeft echter niets ter staving van de vaste en variabele kosten voorgelegd.

In ieder geval kan het huidige inkomen waarover de referentiepersoon beschikt, zijnde 833,95 euro, redelijkerwijs niet als voldoende worden geacht om te voorzien in het huishouden en om alle uitgaven te dekken, zoals de kosten verbonden aan de woning, eten, gezondheid, mobiliteit, water, verwarming, elektriciteit, diverse verzekeringen, belastingen. Bijgevolg is het inkomen van de referentiepersoon niet voldoende in de zin van artikel 42, § 1 van de wet van 15/12/80 om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.

Betrokkene voldoet nog steeds niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Eerste en enig middel

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

2.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen [cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954].

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen,

zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Onvoldoende bestaansmiddelen Belgische referentiepersoon

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de referentiepersoon, zijnde de Belgische grootvader van verzoeker, niet afdoende aantoont te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en derhalve geen behoefteanalyse bijbrengt.

TEN EERSTE

Verwerende partij heeft zich bij de analyse van het dossier van verzoeker zich enkel gebaseerd op de loutere inkomsten van de referentiepersoon, zonder enig ogenblik rekening te willen houden met andere inwonende Belgische personen.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag duidelijk alle loonfiches en andere financiële stavingsstukken gevoegd van de inwonende Belgische gezinsleden, waarvan verwerende partij in de motivering tevens melding maakt, doch waaromtrent op geen enkele wijze rekening mee werd gehouden.

Het is vaste rechtspraak dat bij toepassing van art. 40ter Vreemdelingenwet niet louter een analyse mag gemaakt worden van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon, doch tevens rekening mag gehouden worden met het gezinsinkomen in globo, zijnde alle inkomsten van alle inwonende (Belgische) personen, dewelke overigens inkomsten genieten dewelke niet afkomstig zijn van de Belgische sociale bijstand.

Uit de bestreden beslissing van DVZ wordt duidelijk melding gemaakt van inkomsten van de heer [M.A.] en [M.A.A.], doch op geen enkele wijze rekening gehouden met het totaalbedrag van deze inkomsten.

Een cumulatie van alle inkomsten, impliceert dat de referentiepersoon wel beschikt over bestaansmiddelen dewelke voldoende zijn en derhalve het bedrag overschrijven van 1.505,78 euro.

De referentiepersoon beschikt aldus wel over voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker wenst hiervoor volledigheidshalve te verwijzen naar volgende rechtspraak: RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016.

TEN TWEEDE

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982-1983, 963.).

TEN DERDE

In dit kader moet eveneens ten derde gewezen worden op een schending van het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht.

De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelen vereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3).

Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelen vereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met een inwonende Belgische onderdaan te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.

Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13).

TEN VIERDE

Als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin.

In de beslissing van verwerende partij verwijst verweerder naar het ontbreken van een behoefteanalyse uitgaande van verzoeker, hetgeen, een omkering van de bewijslast zou impliceren.

Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet afdoende heeft gedaan.

Verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan (RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; 30 maart 2012, Rev.dr.étr. 2012, 78; RvV 23 juni 2014, nr. 126.121).

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan dient verweerder te voorzien van alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;"

2.1.2. Standpunt van de verwerende partij

In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het volgende stelt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Verzoeker diende aldus aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker hiertoe volgende stukken overmaakte:

- Pensioenfiche op naam referentiepersoon voor het jaar 2018 + attest van 11/3/2019 van de federale pensioendienst;*
- Parentia van 13/3/2019 op naam van een derde: [M.A.]kinderbijslag;*
- Loonfiches van tewerkstelling op naam van een derde, [A.M.A.];*
- Loonfiches van tewerkstelling op naam van een derde, [A.M.]*

Verzoeker betwist niet dat hij op naam van de Belgische referentiepersoon, in functie waarvan hij de aanvraag gezinshereniging had ingediend, enkel een pensioenfiche had voorgelegd. Evenmin betwist hij dat de andere loonfiches en het bewijs van kinderbijslag toebehoren aan een derde.

In de bestreden beslissing werd inderdaad een opsomming gegeven van alle door verzoeker overgemaakte documenten en met betrekking tot de stukken die betrekking hebben op derden werd gemotiveerd als volgt:

“Met de bewijzen van de bestaansmiddelen van een derde persoon, met andere woorden de voorgelegde loonfiches en het attest kinderbijslag kan er geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen; Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS nr. 232.612 d.d. 20.10.2015)”

De Raad van State oordeelde in arrest nr. 234.515 van 26 april 2016 onder meer als volgt:

“De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager.

Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.

In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende “het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen” dat “de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft” (punten B.64.7 en 64.8).

Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen “dat verweerder op basis van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet concludeerde dat de aangebrachte bewijzen inzake verzoekers loon niet in aanmerking kunnen worden genomen om te bepalen of verzoekers echtgenote al dan niet over „bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie” beschikt”, hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden.”

Gelet op het ontbreken van het bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet diende de verwerende partij niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van diezelfde wet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende in casu dan ook geen verdere “behoefteanalyse” te doen of daarover verder te motiveren (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Zie in die zin ook het arrest nr. 240.164 van de Raad van State van 12 december 2017.

Verzoeker toont niet aan op grond van welke juridische redenering de inkomsten van derden meegerekend dienden te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, waardoor hij de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aantoonde.

M.b.t. de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werd gemotiveerd dat ze niet voldoende zijn gezien het overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet dient te gaan om 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, zijnde 1505,78 EUR. Uit de stukken die verzoeker voorlegde kon worden afgeleid dat het inkomen waarover de referentiepersoon beschikt, 833,95 euro bedraagt.

Het volgende werd gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“(…)In ieder geval kan het huidige inkomen waarover de referentiepersoon beschikt, zijnde 833,95 euro, redelijkerwijs niet als voldoende worden geacht om te voorzien in het huishouden en om alle uitgaven te dekken, zoals de kosten verbonden aan de woning, eten, gezondheid, mobiliteit, water, verwarming, elektriciteit, diverse verzekeringen, belastingen. Bijgevolg is het inkomen van de referentiepersoon niet voldoende in de zin van artikel 42, §1 van de wet van 15/12/80 om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.

Betrokkene voldoet nog steeds niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.(…)”

Verzoeker betwist voorgaande motivering op geen enkele wijze. Hij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing genomen zou zijn op grond van een verkeerde voorstelling van feiten. Evenmin toont hij aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen ervan.

Gelet op het ontbreken van het bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet diende de verwerende partij niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van diezelfde wet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende in casu dan ook

geen verdere “behoefteanalyse” te doen of daarover verder te motiveren (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat zowel de juridische bepalingen alsook de feitelijke overwegingen duidelijk werden weergegeven zodat verzoeker op de hoogte is van de redenen die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing. De motiveringsplicht werd niet geschonden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel werd niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.”

2.1.3. Beoordeling van het middel

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Uit lezing van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van descendent, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon, de grootvader van de verzoekende partij, in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen. De verwerende partij motiveert dit door te stellen dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de Belgische referentiepersoon over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, doch dat deze niet voldoende zijn.

Uit onderzoek van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten had neergelegd inzake de bestaansmiddelen bij de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie d.d. 27 februari 2019:

- pensioenfiche op naam van de Belgische referentiepersoon voor het jaar 2018;
- attest van 11 maart 2019 van de federale pensioendienst aangaande het jaarlijks vakantiegeld voor de Belgische referentiepersoon;
- attest van Parentia d.d. 13 maart 2019 op naam van [M.A.]: kinderbijslag;
- loonfiches op naam van [A.M.A.] van tewerkstelling bij NV [I.]: oktober, november, december 2018, januari, februari 2019;
- loonfiches op naam van [A.M.] van tewerkstelling bij NV VM Building [B.B.B.]: augustus, september 2018;
- loonfiches op naam van [A.M.] van tewerkstelling bij [G.A.]: januari, oktober, november, december 2018, februari 2019 (weekcontracten).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat met bestaansmiddelen van derden geen rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De gemachtigde van de minister wijst erop dat het de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over de gevraagde bestaansmiddelen te beschikken. Aldus houdt de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing geen rekening met de voorgelegde loonfiches van twee personen die niet de Belgische referentiepersoon zijn en de kinderbijslag.

De verzoekende partij betoogt echter dat er wel degelijk rekening gehouden dient te worden met de inkomsten van de andere inwonende Belgische personen. Zij stelt dat er niet louter een analyse gemaakt mag worden van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf, doch dat er tevens rekening moet gehouden worden met het gehele gezinsinkomen van alle inwonende personen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij bij haar aanvraag geenszins zelf heeft verduidelijkt dat de neergelegde loonfiches afkomstig zijn van personen die op hetzelfde adres wonen. Uit de loonfiches zelf blijkt wel dat hetzelfde adres wordt vermeld als het adres waar de verzoekende partij op ingeschreven staat. Het huis dat op dit adres staat, is bovendien de eigendom van de heer A.M., van wie er ook loonfiches voorliggen. Echter gaat de verzoekende partij met haar kritiek voorbij aan de eigenlijke wettelijke voorwaarde. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet is bepaald dat dient te worden aangetoond dat *“de Belgische onderdaan”* die wordt begeleid of wordt vervoegd *“over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”*. Hoewel de verzoekende partij documenten heeft aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat de heer A.M. en de heer A.M.A., die op hetzelfde adres verblijven als de Belgische referentiepersoon, ook een inkomen uit een tewerkstelling hebben, blijkt er geenszins dat de Belgische referentiepersoon ook over deze inkomsten *“beschikt”*. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn. Er blijkt immers niet dat er enig stuk voorligt waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon vrij *“beschikt”* over de genoemde inkomsten van derden.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de arresten van de Raad van 1 maart 2016 met nummers 163 344 en 163 345, dient erop gewezen te worden dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben. Bovendien blijkt ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot de genoemde arresten. In de arresten van 1 maart 2016 gaat het immers om de inkomsten van de persoon die gezinshereniging wil bekomen, en niet om de inkomsten van derden.

De verzoekende partij betoogt verder dat als er wordt geoordeeld dat er geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen voorliggen, de verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch mag weigeren, maar eerst een behoefteanalyse dient te maken. De verzoekende partij stelt dat er in de bestreden beslissing geen behoefteanalyse wordt gemaakt en dat de verwerende partij hiervoor verwijst naar een gebrek aan informatie, wat de verzoekende partij beschouwd als een omkering van de bewijslast. Zij betoogt dat indien de verwerende partij niet bekend is met de specifieke behoeften van de verzoekende partij, dat zij dan alle bescheiden en inlichtingen bij de verzoekende partij kan opvragen.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk is geweest door geen rekening te houden met de inkomsten van derden. Bijgevolg kon zij enkel rekening houden met het pensioen en het vakantiegeld van de Belgische referentiepersoon. Dit wordt in de bestreden beslissing voorgesteld als respectievelijk 904,84 euro en 64,15 euro per maand. Het staat *in casu* niet ter discussie dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde toereikende bestaansmiddelen, met name bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Gelet op het gestelde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de minister dan ook over te gaan tot een behoefteanalyse. Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, is de overheid verplicht om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten*

laste vallen van de openbare overheden" (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2 en Grondwettelijk Hof, 24 oktober 2019, nr. 149/2019).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk is overgegaan tot een formele behoefteanalyse. Deze motieven luiden als volgt:

"Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient er, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Er is daartoe expliciet opgenomen op het aanvraagformulier, de bijlage 19 ter Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden'. Betrokkene heeft echter niets ter staving van de vaste en variabele kosten voorgelegd.

In ieder geval kan het huidige inkomen waarover de referentiepersoon beschikt, zijnde 833,95 euro, redelijkerwijs niet als voldoende worden geacht om te voorzien in het huishouden en om alle uitgaven te dekken, zoals de kosten verbonden aan de woning, eten, gezondheid, mobiliteit, water, verwarming, elektriciteit, diverse verzekeringen, belastingen. Bijgevolg is het inkomen van de referentiepersoon niet voldoende in de zin van artikel 42, § 1 van de wet van 15/12/80 om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan."

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij op de terechtzitting van 8 januari 2020 heeft verduidelijkt dat de vermelding van 833,95 euro in de behoefteanalyse een materiële vergissing betreft en dat de behoefteanalyse wel degelijk is uitgevoerd op basis van de inkomsten uit het pensioen en vakantiegeld van de Belgische referentiepersoon, wat neerkomt op 968,99 euro per maand, en dat dit bedrag ook onvoldoende is.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon samenwonen met andere familieleden, die zelf ook inkomsten hebben. De heer A.M. is bovendien de eigenaar van het huis waarin de familie woont. Deze elementen kunnen wel degelijk meegenomen worden in de behoefteanalyse. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon. De samenwoning met andere familieleden kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke.

De Raad kan echter enkel vaststellen dat de verwerende partij – zonder enige concrete afweging – concludeert dat het *"huidige inkomen redelijkerwijs niet als voldoende [kan] worden geacht om te voorzien in het huishouden en om alle uitgaven te dekken, zoals de kosten verbonden aan de woning, eten, gezondheid, mobiliteit, water, verwarming, elektriciteit, diverse verzekeringen en belastingen"*. Uit deze beoordeling blijkt geenszins dat er rekening werd gehouden met alle elementen waarvan de verwerende partij reeds op de hoogte was, namelijk de samenwoning met andere familieleden die een eigen inkomen verwerven. In het kader van de behoefteanalyse is de verwerende partij niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Voor zover in de bestreden beslissing nog wordt gesteld dat de verzoekende partij in haar aanvraag (bijlage 19ter) werd gevraagd om bewijzen van vaste en variabele kosten voor te leggen indien de bestaansmiddelen niet toereikend waren, wijst de Raad erop dat uit voorgaande bespreking blijkt dat er wel degelijk stukken werden voorgelegd die van belang kunnen zijn voor deze elementen, maar dat niet blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden.

De opmerkingen in de nota doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. De verwerende partij kan immers in haar nota niet voorhouden dat er geen verdere behoefteanalyse diende te gebeuren omdat er geen bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorligt, terwijl er in de bestreden beslissing wel een behoefteanalyse werd uitgevoerd op basis van de stabiele en regelmatige, doch niet toereikende bestaansmiddelen.

De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 42 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is gegrond. De overige onderdelen van het middel behoeven dan ook geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS